

РЕШЕНИЕ

№ 6229

гр. София, 10.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 14.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **2949** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на М. В. Р.- П. от [населено място], срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ с изх. № 01-6500/211 от 23.01.2020г., издаден от заместник- изпълнителния директор на ДФ “Земеделие“.

В жалбата са наведени доводи за материална незаконосъобразност на акта, съществени нарушения на административнопроцесуалните правила. Неправилно бил приложен материални закон от страна на контролния орган, доколкото поетият многогодишен ангажимент по мярка 211 „Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони“ с обект пасища, мери и ливади, наети от [община] с многогодишен договор за наем, бил прекратен поради законовите промени на чл. 37и, ал. 1 от Закона за собствеността и ползването на земеделските земи, въвеждащи изискването пасищата, мерите и ливадите от държавния и общинския поземлен фонд да се отдават под наем или аренда единствено на собственици или ползватели на животновъдни обекти с пасищни селскостопански животни, регистрирани в Интегрираната информационна система на БАБХ, съобразно броя и вида на регистрираните животни, считано от 01.01.2016 г. Нововъведеното законово изискване го поставило в обективна невъзможност да продължи поетия ангажимент по мярка 211 „Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони” от Програмата за развитие на селските райони (ПРСР) 2007-2013 г. , за което уведомила ДФЗ-РА. Твърди, че неправилно бил приложен чл. 14 от Наредбата, вместо релевантната разпоредба на чл. 47, т. 3 и 4 от Регламент (ЕС)

1305/2013 на Европейския парламент и на Съвета относно подпомагането и развитието на селските райони, съгласно която „когато бенефициерът не е в състояние да продължи да спазва поетите задължения, срокът на задължението се счита за изтекъл и не се изисква възстановяване на средствата по отношение на периода, през който се е изпълнявало задължението.“ Счита, че не са били налице основания за възстановяване на получената сума като земеделски производител, предвид нормата на чл. 15 от Наредбата, която изключвала приложението на чл. 14 от същата при наличие на форсмажорни или изключителни обстоятелства, а именно посочената законодателната промяна. На следващо място прави възражение за изтекла давност, предвид чл. 73, §1 Регламент (ЕО) № 796/2004 на Комисията от 21 април 2004 г., съгласно който при недължимо плащане, земеделският производител следва да възстанови въпросната сума плюс лихва, изчислена в съответствие с § 3, като задължението за възстановяване, посочено в § 1, не се прилага, ако периодът, изтекъл от датата на плащане на помощта и тази на първото известяване на бенефициента от компетентния орган относно недължимото естество на въпросното плащане, е повече от 10 години. Съгласно ал. 2, „Въпреки това, периодът, посочен в първа алинея, може да бъде ограничен на четири години, ако бенефициентът е действал добросъвестно“. В случая, се касаело за обективни обстоятелства, а именно законодателна промяна, както и предвид факта, че своевременно уведомила контролния орган за настъпилите промени, счита, че е действала добросъвестно, поради което възстановяването на претендираните суми и лихви е било погасено по давност на основание цитираната разпоредба. Нарушени били и административнопроизводствени правила, като административният орган не е спазил чл.35 АПК при издаването на процесния акт. От съда се иска да постанови решение, с което да отмени акта и да присъди разноските, направени по повод на неговото обжалване.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуален представител поддържа жалбата и моли да се отмени оспорвания акт поради настъпили непредвидени обстоятелства, а именно законодателна промяна, която пречатствала продължаване на многогодишния ангажимент. Претендира разноски, съгласно списък.

Ответникът по жалбата- Зам. Изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, редовно призован, не се представлява в съдебно заседание. В писмено становище от процесуален представител на ответника, моли съда отхвърли жалбата на М. Р.- П. като неоснователна и недоказана.

Софийска градска прокуратура редовно призовани, не изпращат представител, не дават становище по жалбата.

По допустимостта на жалбата:

Съгласно разпоредбата на чл. 166, ал. 2 и ал. 3 от ДОПК, ако в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публичното вземане, то се установява по основание и размер с акт за публично вземане, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в Административнопроцесуалния кодекс, като актът за публично държавно вземане се обжалва по реда на Административнопроцесуалния кодекс, а съгласно разпоредбата на чл. 149, ал. 1 от АПК, административните актове могат да се оспорят в 14/четиринадесет/-дневен срок от съобщаването им, като жалбите или протестите се подават чрез органа, издал оспорвания акт, съобразно разпоредбата на чл. 152, ал. 1 от АПК. Същият 14/четиринадесет/- дневен срок за обжалване на акта, считано от съобщаването му, е посочен и в самия АУПДВ № 01-6500/211 от 23.01.2020г., пред административния съд по постоянния адрес или

седалището на адресата на акта. В случая, екземпляр от оспорения АУПДВ, издаден от заместник-изпълнителният директор на ДФ "Земеделие" – С. /л. 23-24/, е изпратен на жалбоподателя по пощата, с препоръчана пощенска пратка, като видно от приложеното по делото известие за доставяне /л.25/, същият е получен на датата 12.02.2020 г. лично от адресата, за което е положен и саморъчен подпис на известието за доставяне. Жалбата против този АУПДВ е подадена чрез заместник-изпълнителния директор на ДФ "Земеделие" – С., до АССГ, т. е. по предвидения в закона ред, на датата 27.02.2019 г., регистрирана в деловодството на ДФ "Земеделие" – С. /л. 4/. От горното следва, че жалбата против АУПДВ, издаден от заместник-изпълнителния директор на ДФ "Земеделие" – С., е в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК 14/четирнадесет/- дневен срок за оспорването на същия. Жалбата е подадена от лице, адресат на АУПДВ, за което лице този АУПДВ създава неблагоприятни последици, тъй като засяга негови права и законни интереси, а именно– със същия му се определя подлежащо на възстановяване публично държавно вземане, в посочения в АУПДВ размер. Ето защо съдът намира, че така подадената жалба е допустима – като подадена в срок, в предвидената от закона писмена форма и от лице- надлежна страна, която с оглед на гореизложеното, има право и интерес от оспорването, поради което и следва да бъде разгледана по същество.

Съдът, след като се съобрази с изложените в жалбата основания, доводите на страните и събраните доказателства, приема за установено следното:

На 10.05.2013 г. М. Л. Р.-П. е подала Заявление за входяща регистрация с УИН: 22/210513/51618 за подпомагане по схемите и мерките за директни плащания за кампания 2013, като е заявила участие по следните схеми и мерки: схема за единно плащане на площ (СЕПП), мярка 214 "Агроекологични плащания", направление „Възстановяване и поддържане на затревени площи с висока природна стойност“, и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" /л.26/. Към заявлението са приложени изискуемите се декларации, както и таблица на използваните парцели през 2013 г. и др. /л.26-33/.

На 14.05.2013 г. е подадено и Заявление за регистрация 2013 г., Форма за физически лица, чрез пълномощник И. С. К. /с приложено пълномощно/, за редакция на данни, като към същото са приложени изискуемите документи /л.33 и сл./.

На 21.05.2013 г. е подадено чрез пълномощник- И. С. К. Заявление за входяща регистрация 2013, с което е направена редакция на схеми, а именно: схема за единно плащане на площ (СЕПП), мярка 214 "Агроекологични плащания", направление „Възстановяване и поддържане на затревени площи с висока природна стойност“, мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони", и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони", с приложени документи, включително таблица с използваните парцели /л.51-отзад и сл./.

На 27.05.2013 г. е подадено заявление за подпомагане 2013, чрез пълномощник, с приложени документи /л.64- отзад и сл./.

При извършването на административни проверки на основание чл. 37, ал. 2 от Закона за подпомагане на земеделските производители е установено, че за кампания 2016, кандидатът не е подал заявление за подпомагане за четвърта година с декларирана мярка 212, регламентирана в Наредба № 11 от 03.04.2008 г. за условията и реда за прилагане на мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с

ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007- 2013 г.

С писмо с изх. № 01-6500/5366 от 15.08.2019 г., ДФ „Земеделие“ - РА е уведомил кандидата за откриване на административно производство за издаване на АУПДВ, съгласно чл. 26, ал. 1 от АПК /л.46/. В писмото са изложени фактическите обстоятелства, въз основа на които е прието, че са налице основания за издаване на АУПДВ. Посочено е, че по мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007- 2013 г., изплатените суми по години са както следва: Първа година от ангажимента- за кампания 2013- 701.02 лв.; Втора година- за кампания 2014- 955.60 лв.; Трета година- за кампания 2015- 1084.30 лв. В същото е посочено, че в съответствие с чл.14, ал.1, т.3 от Наредба №11 от 03.04.2008 г., следва да възстанови 1 370.46 лв., представляващи 50 % от получената субсидия по мярката, поради прекратяване участие в мярка 212 след третата година от поетия ангажимент. С писмото е указано на жалбоподателя, че в случай, че не приема направените констатации, изложени в същото, има право в 7-дневен срок от получаването му, да направи възражение и да представи относими към констатациите доказателства, на посочения адрес. Писмото е връчено лично на П. на 26.08.2019 г. /л.14/.

С писмо с вх. № 01-6500/5366 от 30.08.2019 г. жалбоподателят П. е депозирала писмени възражения срещу откритото производство по издаване на АУПДВ. Към същото са приложени Договор за наем на земеделска земя частна общинска собственост №73/15.05.2013 г., сключен между [община] и В. Т. П.; Допълнително споразумение от 10.03.2016 г. към Договор за наем №73/15.05.2013 г., с което прекратяват договора за наем, считано от 01.02.2016 г.; Договор за наем на земеделска земя частна общинска собственост №74/15.05.2013 г., сключен между [община] и М. Л. Р.- П.; Допълнително споразумение от 10.03.2016 г. към Договор за наем №74/15.05.2013 г., с което прекратяват договора за наем, считано от 01.02.2016 г./л.15-22/.

След като административният орган е намерил възраженията на М. Р.- П. за неоснователни, на 23.01.2020г. заместник- изпълнителния директор на ДФ "Земеделие" – С. издал обжалвания Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 01-6500/211 от 23.01.2020г. /л.23-24/, с който на основание на основание чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г., чл. 59, ал. 1 и 2 от Административнопроцесуалния кодекс и във връзка с чл. 166 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, и чл. 20а, ал. 6 и ал. 5 предложение първо във връзка с ал. 2 и ал. 1 от Закона за подпомагане на земеделските производители, жалбоподателят М. Р.- П. е изключена от подпомагане и на същата е издаден акт за установяване на публично държавно вземане, в размер на 1370.46 лв. (хиляда триста и седемдесет лева и четиридесет и шест стотинки), представляващ 50 % от общата изплатена сума по мярка 212 за кампании 2013, 2014, 2015 на основание чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г.

В оспорения АУПДВ са изложени всички факти и обстоятелства, които според административния орган, са обусловили издаването му. В мотивите към акта е посочено, че при извършването на административни проверки, на основание чл. 37, ал. 2 от Закона за подпомагане на земеделските производители, е установено, че за кампания 2016, кандидатът не е подал заявление за подпомагане с декларирана мярка 212, регламентирана в Наредба № 11 от 03.04.2008 г. за условията и реда за прилагане

на мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г. С неподаването на заявление за подпомагане с декларирана мярка 212 за кампания 2016 са нарушени изискванията на чл. 4, ал. 1, т. 2 и 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г., според които кандидатите за подпомагане са длъжни да подават заявление за подпомагане с декларираните площи в съответния необлагодетелстван район всяка година след първото компенсаторно плащане, както и да извършват земеделска дейност в съответния необлагодетелстван район за период от най-малко пет последователни години от първото компенсаторно плащане. Посочено е също, че правните последици на установените неспазвания на изискванията по мярка 211, уредени в чл. 14, ал. 1 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г. водят до това, че М. Л. Р.-П. се изключва от подпомагане по мярка 212 и следва да възстанови получените до момента компенсаторни плащания за необлагодетелстваните райони или част от тях, в зависимост от годината, в която е прекратил участието си в мярката. Описани са изплатените суми по години, както и че в съответствие с чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г., бенефициентът следва да възстанови 1370.46 лв., което представлява 50 % от получената субсидия по мярката, тъй като е прекратил участието си по мярка 212 след третата година от поетия ангажимент. В мотивите към АУПДВ е обсъдено и постъпилото в ДФ "Земеделие" писмо, с което кандидатът е възразил срещу откритото производство по издаване на АУПДВ и представените към него писмени доказателства, като е посочено, че не приема направените възражения и представените към тях доказателства за основателни, поради факта, че в приложимото национално законодателство няма изискване към земеделските стопани да спазват поетия ангажимент по мярка 211 или 212 с едни и същи площи. Изискването е, след поемане на многогодишния ангажимент по съответната мярка, земеделските стопани да декларират и стопанисват площи в дадения необлагодетелстван район, за който са поели съответния петгодишен ангажимент. Заявяването от кандидата на други площи, попадащи в териториалния обхвата на райони с ограничения, различни от планинските райони (НР2) не би възпрепятствало изпълнението на многогодишния ангажимент.

При така установеното от фактическа страна и след преценка и анализ на приобщените по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, при извършената служебна проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК, от правна страна съдът намира следното:

Оспореният акт за установяване на публично държавно вземане е издаден от материално и териториално компетентен административен орган – зам. изпълнителния директор на ДФ "Земеделие", предвид разпоредбата на чл. 20а, ал. 4 от ЗПЗП, която в приложимата ѝ редакция (изм. и доп., ДВ, бр. 51 от 2019 г., в сила от 28.06.2019 г.), предвижда, че изпълнителният директор може да делегира със заповед правомощията си, произтичащи от правото на Европейския съюз или от националното законодателство, както и такива, делегирани на основание чл. 2д, ал. 2, включително за вземане на решения, произнасяне по подадени заявления за подпомагане и формуляри за кандидатстване и/или сключване на договори за финансово подпомагане, административни договори по Закона за управление на средствата от

Европейските структурни и инвестиционни фондове и по подадени заявки и искания за плащане, на заместник-изпълнителните директори и на директорите на областните дирекции на фонда. В изпълнение на това правомощие, на основание чл. 20, ал. 1, ал. 2 и ал. 4 от ЗПЗП, с представената по делото и приета като доказателство Заповед №03-РД/2891/23.07.2019 г., издадена от изпълнителния директор на ДФ "Земеделие", с която, на посочените в заповедта основания, на П. С.– заместник-изпълнителен директор на ДФ "Земеделие", са делегирани редица правомощия, в т. ч. и такива за издаване и подписване на АУПДВ по мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" и/или изключване от подпомагане по чл. 14, ал. 1 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г. за условията и реда за прилагане на мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007- 2013 година. Предвид изложеното и предвид вида на оспорения акт-АУПДВ, същият се явява издаден от лице, действащо при надлежно упражняване на делегираните му правомощия, в рамките на неговата материална и териториална компетентност.

Съдът намира, също така, че при издаването на обжалвания АУПДВ № 01-6500/211 от 23.01.2020г. на заместник-изпълнителния директор на ДФ "Земеделие", не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, които да обуславят неговата незаконосъобразност, противно на твърдението, направено в жалбата, което твърдение е голословно и необосновано с никакви аргументи и доводи. На първо място, обжалваният АУПДВ е постановен в изискуемата писмена форма, като са посочени правните основания за неговото издаване- нормативните разпоредби, регламентиращи материалноправните предпоставки за упражненото от административния орган правомощие, разяснено е съдържанието на разпоредените правни последици, както и са описани и фактическите основания за издаването на акта. На следващо място, предвид изложените по- горе фактически установявания по делото, съдът намира, че административният орган е спазил разпоредбата на чл. 26, ал. 1 от АПК, като е уведомил адресата на бъдещия акт за започналото производство по издаването му, какви са констатираните обстоятелствата и какъв е характера на това производство, както и намира, че е спазена и разпоредбата на чл. 34 от АПК, като е предоставена възможност на земеделския производител да депозира възражения и допълнителни доказателства, от която възможност последният се е възползвал. Спазена е разпоредбата на чл. 35 от АПК, като видно от мотивите към оспорения АУПДВ, в същите изрично са посочени постъпилото възражение и приложените към него писмени обяснения и писмени доказателства, както и е отразено, че административният орган се е запознал и

с тях, анализирал ги е, но ги е намерил за основателни, тъй като те не опровергават първоначалните констатации за допуснато от ползвателя неспазване на договора за предоставяне на финансова помощ. Ето защо доводите на жалбоподателя за неспазване на чл.35 АПК са неоснователни.

По отношение материалната законосъобразност на оспорения АУПДВ, издаден от заместник-изпълнителния директор на ДФ "Земеделие", съдът намира следното:

АУПДВ е издаден на основание чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г., издадена от министъра на земеделието и продоволствието, която определя правилата, т. е. условията и реда, за прилагане на мярка "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планински райони" и мярка "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 – 2013 г. (ПРСР 2007 – 2013 г.), съфинансирана от Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони, като цитираната норма от Наредбата регламентира, че земеделски стопанин, който не подаде заявление за подпомагане по време на поетия петгодишен ангажимент, се изключва от подпомагане по тази наредба и се задължава да възстанови получените до момента компенсаторни плащания за необлагодетелстваните райони или част от тях в зависимост от годината, в която е прекратил участието си в мерките, както следва: 3) след третата година- 50 %.

По делото не се спори, че жалбоподателят М. Р.- П. е получила, т. е. на същата са изплатени по мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007- 2013 г., суми за трите години както следва: Първа година от ангажимента- за кампания 2013- 701.02 лв.; Втора година- за кампания 2014- 955.60 лв.; Трета година- за кампания 2015- 1084.30 лв., както и е безспорно, че същата е следвало да подаде заявление за подпомагане и за четвъртата година, т. е. в случая- за кампания 2016 година, с декларирана мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планински райони", но не е сторила това.

В случая, с оспорения АУПДВ е прието, че това условие не е изпълнено от ползвателя на финансовата помощ, т. е. същият не е подал заявление за подпомагане с декларирана мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планински райони", регламентирана в Наредба № 11 от 03.04.2008 г., за кампания 2016 година /четвъртата година от поетия петгодишен ангажимент/, т. е. за пет последователни години, считано от първото компенсаторно плащане. С това е нарушил изискванията на чл. 4, ал. 1, т. 2 и т. 3 от същата Наредба № 11 от 03.04.2008 г. на МЗП, съгласно които, кандидатите за подпомагане са длъжни да подават заявление за подпомагане с декларирани площи в съответния необлагодетелстван район всяка година след първото компенсаторно плащане, както и да извършват земеделска дейност в съответния необлагодетелстван район, за период от най-малко пет

последователни години от първото компенсаторно плащане.

Всъщност, спорът в случая се свежда до това, дали са основанията по чл. 15, ал. 1, във вр. с § 1, т. 3 от ДР на Наредба № 11 от 03.04.2008 г., за да не се приложи по отношение на жалбоподателя разпоредбата на чл. 14, ал. 1, т. 2 от същата Наредба. Нормата на цитирания чл. 15, ал. 1 регламентира, че разпоредбите на чл. 14 не се прилагат, ангажиментът се прекратява и не се изисква частично или пълно възстановяване на получената от земеделския стопанин помощ в случаите на форсмажорни или изключителни обстоятелства, а § 1, т. 3 от ДР на Наредбата, дава дефинициите за "форсмажорни или изключителни обстоятелства". Според тази разпоредба, "Форсмажорни или изключителни обстоятелства" са: а) смърт на бенефициента; б) дългосрочна професионална нетрудоспособност на бенефициента; в) експроприация на голяма част от стопанството, ако това не е могло да бъде предвидено в деня, в който е поет ангажиментът; г) сериозно природно бедствие, което силно засяга земята на стопанството.

Съдът намира, че в случая не се установи наличие на нито една от лимитативно изброените от нормотвореца хипотези. Правилни и обосновани са изводите на административния орган, изложени в мотивите към оспорения акт, че доводите във възражението, обусловени от приложените към същото писмени доказателства и в частност допълнителните споразумения към договори за наем, с които, считано от 01.02.2016 г. са прекратени договорите за наем с имоти частна общинска собственост, не съставляват основания, препятстващи изпълнението на многогодишния ангажимент. И това е така, тъй като действително в приложимото национално законодателство, а и общностно, няма изискване към земеделските стопани да спазват поетия ангажимент по мярка 211 или 212 с едни и същи площи. Изискването е, след поемане на многогодишния ангажимент по съответната мярка, земеделските стопани да декларират и стопанисват площи в дадения необлагодетелстван район, за който са поели съответния петгодишен ангажимент. Следователно заявяването от кандидата на други площи, попадащи в териториалния обхвата на райони с ограничения, различни от планинските райони (НР2) не е пречка за изпълнението на многогодишния ангажимент. Предвид това е и неоснователен аргумента на жалбоподателя, сочещ изменението в нормативната уредба и в частност в разпоредбата на чл. 37и, ал. 1 от Закона за собствеността и ползването на земеделските земи, за обстоятелство, съставляващо непредвидено такова довело до обективна невъзможност да продължи поетия многогодишен ангажимент. Безспорно, настъпилата през 2015 г. законодателна промяна вменява определени задължения за жалбоподателката в качеството ѝ на наемател на пасища и мери от общинския поземлен фонд, който факт обаче не представлява нито форсмажорно, нито изключително обстоятелство. Ето защо съдът също приема, че този случай, независимо от представените от жалбоподателя писмени доказателства, не може да бъде подведен под конкретна хипотеза на § 1, т. 3 от ДР на Наредба № 11 от 03.04.2008 г., т. е. не е

налице основание за приложението на чл. 15, ал. 1 от същата Наредба, до каквато преценка правилно и в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби, е достигнал и административния орган. В този ред на изложение, следва да се отбележи, че са неоснователни и доводите относно изтекла давност по чл. 73, §1 Регламент (ЕО) № 796/2004 на Комисията от 21 април 2004 г., както и относно прилагане на разпоредба на чл. 47, т. 3 и 4 от Регламент (ЕС) 1305/2013 на Европейския парламент и на Съвета относно подпомагането и развитието на селските райони.

Нормата на чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г. е ясна и категорична – земеделски стопанин, който не подаде заявление за подпомагане по време на поетия петгодишен ангажимент, се изключва от подпомагане по тази наредба и се задължава да възстанови получените до момента компенсаторни плащания за необлагодетелстваните райони или част от тях в зависимост от годината, в която е прекратил участието си в мерките, съответно след третата година – 50 %. Един и същи фактически състав поражда правомощието на административния орган да разпорежи изключване на кандидата от подпомагане и да задължи кандидата да възстанови получените до момента компенсаторни плащания за необлагодетелстваните райони в зависимост от годината, в която е прекратил участието си в мерките.

Не се установява и нарушение на принципа за съразмерност, залегнал в чл. 6 от АПК. Ползвателят на помощта е бил надлежно запознат с последиците от неизпълнение на поетия ангажимент, което обстоятелство е надлежно удостоверено. Действително отговорността се явява неоправдано тежка, но същата е предвидена нормативно в действащ подзаконен нормативен акт, който земеделският стопанин се е задължил да спазва.

При това положение, предвид изложеното по-горе, следва да се приеме, че от страна на заместник-директора на ДФ "Земеделие", правилно и в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби, е постановен оспорения в настоящото производство АУПДВ, с който, М. Р.- П. е изключена от подпомагане по мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планински райони" от ПРСР 2007 – 2013 и на същата е издаден акт за установяване на публично държавно вземане, в размер на 1370.46 лв. (хиляда триста и седемдесет лева и четиридесет и шест стотинки), представляващ 50 % от общата изплатена сума по мярка 212 за кампании 2013, 2014, 2015 на основание чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г. Т. е. съдът намира, че по отношение на същата безспорно е налице хипотезата на чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г. на МЗП.

По изложените съображения, съдът намира, че обжалвания Акт № 01-6500/211 от 23.01.2020 г. за установяване на публично държавно вземане, издаден от заместник-директора на ДФ "Земеделие", е законосъобразен, издаден в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби, като при издаването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и същият е съобразен и с целта на

закона, т. е. по отношение на същия не е налице което и да е отменително основание по чл. 146 от АПК, поради което и жалбата на М. Р. - П., се явява неоснователна и недоказана и като такава, следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора, съдът намира за основателна претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, но с оглед правната и фактическа сложност на делото намира искания размер за завишен. Съдът намира, че жалбоподателят следва на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв..

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. В. Р.- П. срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 01-6500/211 от 23.01.2020г., издаден от заместник-изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“.

ОСЪЖДА М. В. Р.- П., да заплати на Държавен фонд „Земеделие“ юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България, в 14 /четиринадесет/-дневен срок от съобщаването или връчването му на страните.

СЪДИЯ: